

TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI TITKAI

8.

ÁRPÁD KIREKESZTÉSE AZ ÁRPÁD-HÁZBÓL

Az őstudásra épült hagyomány,
ha méltatlan utódokra száll,
ködös mesévé szürkül
és szürkehályogként lepi be
az utódok tekintetét.

Világunkat betölti a hazugság.
Holmi óriási boszorkánykondérhoz
hasonló, amelyben sátáni erők
kavargatják hazugságaikat.
Ha az igazság fényszikrája kipattan,
a hazugságtömeg hamvába hal.

Hazugságdögvészen élünk
és mégis az igazságra esküszünk.
Az igazságot, csakis az igazságot,
a teljes igazságot
mondjuk ki munkáinkban még akkor is,
ha sebeket tépne fel,
mert az igazság feltárása
és érvényesítése
az ember legfőbb reménye.

A NAGY HALLGATÁS ÁRNYÉKÁBAN

Nemzeti történelmünk alapjainak, központi titkainak feltárását, megismertetését ígértük könyvünk kezdetén. Megfelelünk-e ezen ígéretünknek? Olvasóink, hallgatóink jogosultak ennek megítélésére. Mindenképpen tisztán kell látnunk azonban: elsőrendű és halaszthatatlan nemzeti feladat valóságos nemzeti múltunk, történelmünk központi titkainak, háttértényezőinek a feltárása. Olyan feladat ez, amely minden egyes magyart érint, bárhol is éljen a földkerekségen, így hát magára kellene vonnia nemzetünk egészének figyelmét, feszült érdeklődését még abban az esetben is, ha kitűzött célunk teljesítésének megvalósítására nem volnánk képesek. Mert ha igaz szándék vezeti azt, aki az igazság feltárására vállalkozik, hogy előbbre vigye a nemzeti önmegismerés ügyét, az még akkor is elnézést érdemel, ha célkitűzését netán nem tudná megvalósítani. Hisszük, hogy ez miránk nem áll, de ítéljenek Önök!

Be kell látnunk végre: nemzeti történelmünk alapkérdéseinek megismerése ma talán jószereint mindennél fontosabb. Meglehet, ez nemzetünk talpra állásának egyik előfeltétele, biztosítéka. Végzetes bajaink egyik csomópontja ugyanis az, hogy népünk óriási tömegei nem ismerik a magyar történelem igazságait. A nemzetellenes mételeytanok évszázados uralma valósággal kioltotta a nemzeti önbecsüléssel együtt a nemzeti összetartás tudatát. Márpedig nagyértékben a nemzeti önismeret megléte vagy hiánya határozza meg a nemzet boldogulását, vagy hanyatlását és elbukását. Történelmi tudat nélküli nép - nemzeti öntudat nélküli nép. Emlékezzünk a mondásra: „Akit az Isten nagyon meg akar verni, annak előbb az eszét (az önmagáról való tudatát) veszi el.” A

magyar történelem utóbbi ezredévének félelmetes kataklizmasorozata mintha ennek a tételnek a tanúsítványa volna.

Egyedül a történelmi önmegismerés, önmagunk sorsának, múltjának, létalapjainak megismerése adhat a magyarságnak erőt az előtte álló feladatok megoldására. E nélkül nincs, és nem lehetséges igazi nemzeti kibontakozás és előbbre jutás. Ezer éven át zajló szabadságharcaink, önvédelmi erőfeszítéseink kudarca ennek hiányát tanúsítja. Ha a magyar nép egésze megismeri a magyar történelem és őstörténelem ámultható eseményeit és a magyar sors, a magyar fennmaradás alapkövetelményeit, úgy ez a sokat szenvedett nép elindul végre a felemelkedés útján.

Ennek megvalósításából egyetlen magyar sem maradhat ki. Tegyük meg hát mindnyájan, amit tehetünk, a nemzeti önmegismerés vonatkozásában is!

Fordítsuk meg a magyar történelem eddigi kedvezőtlen menetét! Minden jóakarátú, hazáját szerető magyar léleknek elodázhatatlan feladata ez.

Munkáinkban gyötrelmes kérdéseit vetjük fel a magyar történelemnek. Ezúttal is meghökkentő tények feltárására, kimondására kényszerülünk, mivel a mételyező hamis tanok immár történelmünk gyökeréig hatoltak, és hatalmi nyomással beépültek ismereteink közé, behatoltak köztudatunkba, s vak dogmákká kövültek. Az alapismeretek eltemetődtek.

Ezúttal az Árpádokról szeretnénk rövid, igaz áttekintést adni. Mert Árpád-házi királyainkat is elborította a feledés. Peregnek a hónapok, évek, de nem hallunk róluk, akárha soha nem is léteztek volna. Nem hallunk róluk, és a többiekről sem. Sírba döntötték az emlékezést és elföldelték szép csendben. Béke poraira! Nincs, amire emlékezzen a nemzet, nincs nevezetes esemény, amire emlékezni kellene, nincsenek évfordulók. Tilalmi listára, indexre kerültek az Árpádok, s velük az egész magyar történelem, hallgatnak róluk a hírlapok, kitagadta őket az elektronikus sajtó, lapít és hallgat az Akadémia is, mintha valamiért titkolnivaló lenne az Árpád-kor egészében.

És a Nagy Hallgatás leple mögött szép csendben folyik az Árpád-üldözés, Árpád-rágalmazás, az Árpád-ház hiteltelenítése és lejáratása, bemocskolása éppen úgy, ahogy legszentebb ereklyéink, nemzeti hagyományaink, Árpádsávós címerünk, mi több, Szent Koronánk nemtelen rágalmakkal való kikezdése is, egy bizonyos globalista csoport tagjai részéről. Ennek a csoportnak egyik lapja kérkedőn azt állította, hogy ők foggal és körömmel ragaszkodnak hagyományaikhoz, míg a mi hagyományunk a hagyománytagadás hagyománya.

Ezzel szemben úgy véljük: ha van még egyáltalán magyar önvédelem, úgy gondoskodnunk kell róla, hogy megrendíthetetlen, megszeghetetlen hagyományunkká, elemi hagyomány-törvényünké válják történelmi hagyományaink maradéktalan megőrzése és minden rontó erővel szembeni megvédelmzése.

Mert úgy igaz: nem található nép a földön, amely tartósan, békén elviselné történelmi hagyományai szüntelen gyalázását.

ELSŐ RÉSZ AZ ÁRPÁDOK ÜLDÖZÉSE

1.) ÁRPÁD-KIRÁLYAINK FÉNYESSÉGÉRŐL, DICSŐSÉGÉRŐL

Ha van királyi ház a kerek nagyvilágban, amelyre népe, országa áldással, mélységes hálával tekinthet, úgy a magyar Árpád királyi ház az. Aligha akad még olyan királyi család, aki annyit tett volna nemzetéért, mint az Árpádok. Éppen ezért tiszteletünk, szeretetünk mélységes-mélyen bele van ivódva a magyar néplélekbe, jóllehet az utóbbi évszázadok pusztításai valósággal kiirtották az Árpádok emlékezetét népünk tudatából. Ámde a hozzájuk való ragaszkodás mégis eleven hatóerőként él népünk mélytudatában. Meggyőződésünk alapján valljuk mindezt. Ennek elfogadása természetesen nem kötelező. A legszentebb igazság elfogadása sem kötelező. Olyan korban élünk, amely a legkétségbevonhatóbb tények, igazságok megkérdőjelezésétől sem riad vissza. Alattomban folyik az Árpádok megrágalmazása is, oly módon, ahogy a természetek kikezdi a fa törzsét. Mindent kikezdenek, ami magyar, az Árpád-háztól a Szent Koronáig és a felségjelvényekig. Részint, mert büntetlenül tehetik, főleg azonban, mert a titkos hódítás alapkövetelménye a nemzeti önbecsülés aláásása. Ehhez pedig rágalmakon át, a nemzeti önbecsülés ledorongolásán át vezet az út. Tacitus örök értékű mondása szerint: az gyűlölik, akinek ártottak. Kiegészíthetjük: azt gyűlölik, akinek ártanak, és akit felfalni, bekebelezni akarnak.

Népünk feddhetetlen szent királyaiként tiszteli az Árpádokat. Köztudott, hogy akadnak köztük a zsidókereszténység által is elismert szentek, szentté avatott királyok, mint Szent István, Szent László. De népünk ebből a szempontból nem tesz különbséget köztük, és szentként tiszteli valamennyit, magát az Árpád-házat is a maga teljes egészében. Népünknek erre minden oka, joga megvan. Valójában nekik köszönheti nemzeti létét, nemzeti megmaradását, hiszen nem kevesebbszer, mint három ízben az Árpádok vezetésével vívta vissza nemzeti szabadságát, önállóságát. Kilenc évtized híján fél ezredévig országoltak az Árpádok hazánkban. S bízást mondhatjuk, felmérhetetlen, amit nekik köszönhetünk. Pár szóban vegyük számba ezt:

- Ők az új, több, mint ezerszáz éves korszak elindítói, alapjainak lerakói és fenntartói.
- Nekik köszönhetjük hazánk több, mint ezerszáz éve történt visszavívását a betolakodott területrablóktól, akik hat vazallus helytartóságra darabolták fel hazánkat.
- Vagyis nekik köszönhetjük a magyarság ezerszáz év előtti újjászületését, új életre támasztását, hazánk és nemzetünk felszabadításának és újraegyesítésének múlhatatlan dicsőségét.
- Árpád-királyaink vezetésével folyt négy évszázadon át a magyar nép titáni küzdelme a léte, függetlensége, felségterületei ellen törő titkos és nyílt, külső és belső erőkkel szemben, és nemegyszer csodával határos módon helytállva óvták meg és vívták vissza nemzetünk szabadságát.
- Míg éltek s országoltak, orgyilkos támadások kereszttüzeiben álltak, és közülük alig egy-kettő ha akadt, aki elkerülhette a korai erőszakos halált, de egyetlen egy sem, aki alantának, silánynak bizonyult és megtántorult volna nemzete iránti hűségében.

- Titkos, ellenséges erők kétszer döntötték meg uralmukat, de emberfeletti viadal során a magyarság össznépi, nemzeti felkelése kétszer emelte vissza őket a magyar trónra.
- Ez a királyi ház születésétől végórájáig védőpajzsa volt a magyarnak. Akadt közöttük, aki mintegy megbénítva, láncokkal kötözötten, megvakítottan, orv-erők foglyaként, reménytelenül, fogcsikorgatva, de a ránehezülő hatalmi nyomással szembeszegülve élte végig országlása keserves napjait, és inkább a halált vállalta, semmint, hogy tétlenül nézze a népe megsemmisítésére szőtt pokoli terveket.
- Nem engedtek ellenséges nyomásnak. Nem bírtak velük, csak merény, gyilkos kar, tőr, mételey, mérég győzhette le őket. Túlnyomó többségükben virágos ágként szálltak a sírba. Vészterhes, baljós századokon át mégsem akadt egy sem közülük, egyetlen egy sem, ki hűtlenné vált volna nemzetéhez.
- Akadt viszont soraikban oroslánként küzdő nagykirály, hogy közülük csak olyanokat említsünk, mint Szent István, Szent László, Harmadik Béla, Imre király, Negyedik Béla.

Ilyenek voltak ők, Árpád-házból származó szent királyaink. S amíg e nemzet él, hála és szeretet koszorúzza emléküket. Szentek. Mert szent igazán az, aki szent célokért, az emberiségért és saját igaz, nemes közösségéért él.

A tizennegyedik századba fordult az idő, amikor letört az utolsó „arany ágacska”. Ekkor, 1301-ben ifjan, mérég által roskadt a sírba III. Endre, az utolsó Árpád-házi király, s vele az Árpád-ház, a nemzet e legszentebb, legdicsőbb aranyága. III. Endre meggyilkolásával - jóllehet ezt a döbbenetes tényt hivatalosaink ugyancsak eltussolták - harmadszor dőlt meg az Árpád-ház uralma. Ezúttal végérvényesen.

2.) AZ ÁRPÁD-ÜLDÖZÉS KEZDETEI

Mondai hagyományaink szerint Árpád királyaink isteni-félisteni eredetűek (l. Álmosmonda). Halomra ölték őket. Egyik Árpád-király a másik után vérzett el az ellenük folyó titkos háborúban. (l. Grandpierre K. 1991) De az Árpád-üldözés és rágalmazás, amely már életükben megkezdődött, holtuk után is változatlan erővel folytatódott. Valójában ezer éve folyik, és alattomos rágalmak formájában tart még napjainkban is. Mi az oka vajon ennek a rejtélyesnek látszó jelenségnek? Valóban hibásak, bűnösök voltak, bűnös életet éltek?

Már a fentebbiekből kitűnhetett: a nemzet hű királyai voltak, érdemeik felmérhetetlenek.

- Ők foglalták vissza az Avar Birodalom megsemmisülése után hazánkat a hódítótól.
- Ők mentették meg a magyarságot a terjeszkedő idegenuralom nemzetpusztító szolgásgától.
- Ők úzták el a ránk települő szláv hódítókat, akik hatfelé darabolták szét az országot.
- Ők egyesítették újra a hazát és a nemzetet.
- Ők tartották fenn négy évszázad vérviharai közepette a nemzetet.

Elmúlhatatlan hálával tartozik Árpád-királyainknak a nemzet. Ámde miben részesülnek ehelyett? Feledés falja fel emléküket, s a feledés mögött setteng a rágalom. Nem

velünk született hálátlanság okozza ezt: mesterségesen, fölülről borítják rájuk a feledést azok, akik a nemzetünk fölötti eszméket eszközeik, a néptájékoztatókat, a tudományokat, a nevelési intézményeket, a szórakoztató ipart, a nyomtatott és elektronikus sajtót saját félretájékoztató eszközeikévé téve kirekesztésükről harsognak, kirekesztve a közélet és a köztudat irányításából mindent, ami magyar.

Hála illetné Árpádjainkat. Ámde nemzeti nagy tudatfosztásunkban jószerint már azt sem tudjuk, hogy léteztek, voltak. Tisztelet illetné őket, mindazért, amit népünkért tettek. Hódolatot érdemelnek. Ha nem hódolatot, legalább tiszteletet. Ha nem tiszteletet, legalább igazságot. Ámde mind e helyett csak gyalázás az osztályrészük. Nemzeti érdemeik vannak? Ez csupán arra érdemesít, hogy beléjük marjon a rágalom. Érdem és elismerés? Hol vagyunk ettől? Néhai jó Faludi Ferencünk (1704-1779) még azt írta a sorsokat forgató Fortunáról: „Érdemre nem tekint, / szemtelen, vak” (Faludi 17??/1985, 85.). Ami napjainkban nálunk végbemegy, az már nem a jámbor „Fortuna”, hanem annál sötétebb erő műve.

3.) AZ ÁRPÁD-HÁZ KEMÉNYEBB KIKEZDÉSE

Mi zajlott le hazánkban István király alatt, még korántsem látjuk tisztán. Egy bizonyos: halála után olyan vihar kerekedett, ami alapjaiban rázta meg hazánkat és az Árpád-házat. Évtizedeken át tartó vad vihar volt ez, amely később valamelyest elcsitult ugyan, de tovább dúlt az Árpádok alatt, és valójában sosem szűnt meg. Alig hunyta le a szemét Szent István, a vérszerződés rendelkezéseinek megszegésével máris magyargyűlölő idegen ült a magyar trónra, Orseolo Péter, népies közneven Német Péter, aki valójában a hazánkat bekebelezni akaró Német-római Birodalom megbízott titkos képviselője volt, és árulás útján, bitorlóként került a magyar trónra. Mindezt természetesen leplezni kellett. Péternek ahhoz, hogy a magyar koronát, a magyar felségjelvényeket magára ölthesse, magyar mezben kellett színre lépnie. Mivel pedig jövevény és német volta nyilvánvaló volt - a magyar nyelvet éppúgy nem értette, akár a hazánkba özönlő idegen hittérítők, lovagok, kalandorok -, a trónbitorlás ügyintézőinek ki kellett eszelnie valamit, hogy Péter királlyá tevését valamiképpen igazolja. Azt eszelték ki az István halálát követő zavaros időkben, hogy Péter szegről-végről magának Szent Istvánnak a rokona egy külföldi országba került, megnevezetlen - sosem létezett - nőtestvére lévén.

Péter rémuralmát az álcázáson kívül a felső rétegekben az utóbbi fél évszázadban - Géza nagykirály trónra lépésétől (972) Szent István haláláig (1038) - lezajlott változások tették lehetővé. A nyugati határok védővonal szerepe megszűnt, a határok - divatos mai szóval - „légiesültek”, az országba csak az nem jött be, aki nem akart. A betóduló, magyar pénzen jól fizetett idegenek valósággal elárasztották a szabad prédává vált és annak tekintett országot, amely minden kártevő, romboló elem számára az „ígéret földjévé” vált. Magától értetődik, hogy e sisere had tagjai nem azért jöttek, hogy megfognak a kapa, vagy a kalapács nyelét. Ehelyett a begéért kiváltságokra, kincsekre, gazdagságra, hatalomra éheztek. Mivel pedig tárt karokkal fogadták őket és akadály nem állt útjukban - a nemzet egészséges önvédelmét, immunreakcióját kiiktatták -, nagy számban ők foglalták el a vezető helyeket, kiszorítva a magyarok jelentős részét a hatalmi tisztségekből. Az idegenözön idegenuralomhoz vezetett: ez természetes és elkerülhetetlen következménye. A nemzet fölé telepedett új hatalmasok a magyarságot meg-

biztatásunknak megfelelően alávetett népnek tekintették, lenézték, vagy faji elfogultságuk, gőgjük tudatában éppenséggel gyűlölték.

A felső hatalmi réteg ilyen módon kettéhasadt, idegenérdekű pribék módra a magyargyűlölő új király mellé állt és annak hatalmi bázisát képezte. Vegyük hozzá mindehhez a nemzet életének minden fő területén végbement gyökeres változásokat, amelyek során a nemzet meghasonlott, szembefordult önmagával, ősi hitével, szokásaival, hagyományaival, történelmével, önnön dicsőségével, társadalmi és jogrendszerével és önirányítását, önmaga közösségi irányítását, szabadságát a ránehezedő kényszer nyomására feladta, oly mértékben kényszerítették erre. A nemzet zömét, alapját képező ősi, szabad magyar parasztságot a nyugati - hűbériségnek, feudalizmusnak nevezett - félrabszolgaság jármába szorították.

Mindebből az is kitetszik, hogy az Árpádok megítélése sem volt egyöntetű. Az idegenérdekű új urak gyűlölettel néztek az Árpádokra, mint olyan uralkodókra, akik ellenükben a nemzetet, a nemzeti érdekeket képviselték. Mikor pedig a magyarság két egymást követő, az egész országot talpra izzító szabadságháború révén megdöntötte az áruló király hatalmát és helyreállította az Árpád-házat, az öröm hullámai mögött, félig-meddig suttyomban, alattomban mocorogni kezdett az Árpádok elleni rágalom is. De mielőtt ezekre kitérnénk, vegyük szemügyre az Árpád-ház elleni aknamunka legkiáltóbb elképesztő tényeit.

4.) ÁRPÁD ÉS KÖZVETLEN UTÓDAINAK KIREKESZTÉSE AZ ÁRPÁD-HÁZBÓL

Hihetetlennek, egyszerűen képtelenségnek tűnik a címben foglalt állítás. Pedig valóság, tagadhatatlan valóság, olyan valóság, amellyel történelmünk lapjait forgatva mindenki találkozik, méghozzá oly módon, hogy meg sem ütközik rajta: Árpádot, az Árpád-ház megeremtőjét, a névadót - kirekesztették az Árpád-házból! Mi több, nemcsak őt magát, de közvetlen leszármazottait is. Árpád-házi királyaink között ugyanis sem maga Árpád, sem fia, Zsolt, sem unokája, Taksony, de még dédunokája, Géza nagykirály sem szerepel. Mindnyájan ki vannak rekesztve. Olyan eljárás ez, mintha kirekesztenék a földszíntet a sokemeletes házból, a Napot a Naprendszerből.

Hivatalosan huszonhárom Árpád-házi királyról tudunk. Árpád és közvetlen utódai azonban, mindmáig tisztázatlan okok miatt, nincsenek köztük. Árpád-királyaink a hivatalos vonal szerint Szent Istvánnal kezdődnek. Ez a tény tagadhatatlan. Minden történelmi munkában ez áll. Micsoda méltánytalanság ez a honvisszavívó Árpáddal szemben! Ő maga és három közvetlen utóda kihagyatott, mintegy kitöröltetett az Árpád-házból, az ő házából, amit ő maga alapított, ugyanakkor az Árpád-házi királyok között szerepel a nemzetidegen trónbitorló, az áruló Péter, aki példátlan gáztettei folytán pilanatig sem volna megtűrhető az Árpádok között.

Miként történhetett meg ez? És megokolható-e bármivel ez a szégyenletes eljárás, Árpád és fiainak kihagyása, mellőzése, kirekesztése a saját családfájából? Megokolható-e mással, mint azzal, ami egyébként kincstári historikusaink jószerint minden megnyilvánulásában tapasztalható: a magyargyűlölettel, a magyarellenességgel? Ennek alapjai a zsidókereszténységre kényszerítésben, a Német-római Birodalom és a pápaság titkosdiplomáciájának törekvéseiben gyökereznek (Grandpierre K. 1993/2008).

Árpád kirekesztése az Árpád-házból egy újabb döbbenetes tény annak alátá-

masztására, hogy Acsády Ignác tudta mit mond, mikor arról szólt, hogy történelmünket engesztelhetetlen ellenségeink írják. Kövessük nyomon, ha futólag is, miként eshetett meg ez a bűvészeket megszegyenyítő zsonglóri mesterkedés Árpád kirekesztésére, és miért? Lássuk azonban ezt megelőzően, miként torzította el ez a rafinált csúsztatás a magyar királyok rendjét.

A négy első Árpád kirekesztése eltorzítja királyaink rendjéről alkotott képünket és vele történelemszemléltünket is. Lássuk hát mindenekelőtt, hogy állunk ezzel a kérdéssel.

5.) ÁRPÁD-HÁZI KIRÁLYAINK EDDIGI VALÓTLAN HIVATALOS RENDJE

1. Szent István 997-1038
2. Orseolo Péter (Petrus Urseulus) 1038-1041, 1041-1046
3. Aba Sámuel 1041-1044
4. I. Endre 1047-1060
5. I. Béla 1063-1063
6. Salamon (nagy megszakításokkal) 1063-1074
7. I. Géza 1074-1095
8. Szent László 1077-1095
9. Könyves Kálmán 1095-1116
10. II. István 1116-1131
11. II. Béla 1131-1141
12. II. Géza 1141-1161
13. III. István 1161-1173
14. II. László 1162
15. IV. István 1163
16. III. Béla 1173-1196
17. Imre 1196-1204
18. III. László 1205
19. II. Endre 1205-1235
20. IV. Béla 1235-1270
21. V. István 1270-1272
22. IV. László 1272-1290
23. III. Endre 1290-1301

Lássuk ezzel szemben Árpád-házi királyaink történelmileg hiteles rendjét. Tudomásul kell ugyanis vennünk, hogy nem huszonhárom (Orseolo Péter szükségszerű kihagyásával mindössze huszont) Árpád-házi királyunk volt, hanem huszonhat. Ez pedig tetemes különbség.

6.) ÁRPÁD-HÁZI KIRÁLYAINK VALÓSÁGOS TÖRTÉNELMI RENDJE

1. Árpád 896-907
2. Zsolt (Zulta) 907-947
3. Taksony 947-972
4. Géza 972-997
5. Szent István 997-1038
6. Egy nem Árpád-házi király (Péter) 1038-1041, 1044-1046
7. Aba Sámuel 1041-1044
8. I. Endre 1047-1060
9. I. Béla 1060-1063
10. Salamon (nagy megszakításokkal) 1063-1074
11. I. Géza 1074-1077
12. Szent László 1077-1095
13. Könyves Kálmán 1095-1116
14. II. István 1116-1131
15. II. Béla 1131-1161
16. II. Géza 1141-1161
17. III. István 1161-1173
18. II. László 1162
19. IV. István 1163
20. III. Béla 1173-1196
21. Imre 1196-1204
22. III. László 1205
23. IV. Béla 1235-1270
24. V. István 1270-1272
25. IV. László 1272-1290
26. III. Endre 1290-1301

(Miként látható, Orseolo Pétert idegen, nem Árpád-házi mivoltára tekintettel - mint oda nem illőt - ki kellett hagynunk Árpád-házi királyaink közül.)

Árpád-királyaink valós rendjének közel egy évezred utáni kiigazítása, és Árpád nagykirálynak királyaink élére állítása, úgy véljük, kései, de méltó elégtétel.

Meglehet, hogy a történelmi valóság követelményei szerint végrehajtott változások némelyek szemében nem látszanak jelentősnek, holott valójában óriási horderejűek volnának még akkor is, ha egyetlen király hagyatott volna ki a magyar királyok rendjéből. Láttuk azonban, négy nagykirályt és velük egy évszázadot rekesztettek ki a magyar királyság fennállásának időtartamából. Ezt pedig a magyarság tisztánlátása érdekében haladéktalanul vissza kellett állítani.

7.) KÉT ÁLLÍTÓLAGOS „EGYETLEN KIÚT”

A négy első Árpád-családbeli alattomosan körmönfont kiszorítása királyaink közül csupán egyike a régi magyarság lejárására irányuló nemzetellenes mesterkedéseknek. Továbbvizsgálódva ebben az irányban, világossá válik, hogy a kendőzések, torzítások,

csúsztatások korai történelmünknek csaknem teljes egészére kiterjedő hálózata húzódik itt, s jószerint nincs régi történelmünknek egyetlen eleme sem, ami érintetlen maradt volna a hamisítók kezétől.

Nincs itt terünk rá, s tárgyunkat meg is haladja mindannak a pontos, tüzetes feltárása, amit e válságos, végzetes kor történetéből elfedtek a szemünk előtt, célzatos ferdítésekkel a fonákjára, az ellenkezőjére fordítottak, és megkérdőjelezhetetlen dogmaként préselték rá a magyar köztudatra, nehogy föleszméljen a nép és ráébredjen, mi történt vele, mit tettek vele, hogy ne tudja, hol roppantották el a gerincét, és mi az oka rettentő évezredek hanyatlásának, felségterülete és népessége félelmetes fogyásának, hajdani szabadsága elvesztésének és szolgaságba nyomorításának. Áruló írástudók hada és szentnek hazudott, zsidó-keresztény vallási mezbe burkolt kőkemény dogmák ezereves szellemi hóhérlánca tiltja és akadályozza, hogy népünk megtudja, mi történt a magyarsággal a tizedik század hetvenes évtizedeitől a tizenegyedik század negyedik évtizedéig, Géza nagykirály trónra lépésétől Szent István haláláig. Ezt a magyarságra végzetes időszakot mérhetetlen hazugságtömeg borítja.

Fussunk át ezek közül egynehányat, ha érintőlegesen, felsorolásszerűen is. Vegyük a két fentebbi állítást.

- Hivatalos nézetek szerint a magyarság egyetlen kiútja, egyetlen menekvése a tizedik században a zsidókereszténységre való áttérés volt, az, amire fegyveres erőszakkal kényszerítették.
- Nem mondják ki, de fenti tényből elkerülhetetlenül következik, mivel a kettő - kényszerítés és egyetlen kiút - egybeesett, hogy a kényszerítés üdvös volt, Magyarországot tehát a fegyveres kényszerítés mentette meg, mi több: a kényszerítés volt a hatalmas, legyőzhetetlen Magyarország megmentésének egyetlen útja.
- Vagyis Magyarország megmentésének egyetlen módja az volt, hogy legyőzzék, megtiporják.
- Mivel pedig a független X. századi Magyarország Európa vezető katonai nagyhatalma volt, amelynek katonailag nem volt méltó ellenlábasa, annyira nem, hogy katonailag még együttesen is tehetetlenek voltak vele szemben, nyílt fegyveres támadással nem lehetett legyőzni és nemzeti ősvallásának elhagyására kényszeríteni, csak a titkos fegyveres kényszerítés jöhet szóba, azt pedig csak kívülről titkon behozott ellenséges erő hajthatta végre, mégpedig Magyarország titkos fegyveres megszállása útján. Fenti elmélet vallói tehát akaratlanul is azt állítják, hogy a független Magyarország titkos eszközökkel való letiprása, titkos-ellenséges-fegyveres megszállása üdvös és áldásos volt.
- Mivel pedig titkos katonai megszállás és a megszállás tartósítása kizárólag katonai eszközökkel nem érhető el, nyilvánvaló, hogy Magyarország legyőzése csak titkos eszközök bevetésével, eszméletének megzavarásával, önvédelmi képességének kiiktatásával, megtévesztéssel mehetett végbe.
- Ikertársa ennek az épületes dogmának az az elmélet, hogy Magyarországot csak az Európához csatlakozás, és Európa gazdasági, politikai stb. rendjéhez való idomulás mentette és menthette meg.
- Vagyis e felfogás szerint, csak az menthette meg, ha feladja saját belső állami felépítményét, társadalmi, gazdasági szervezetét, közigazgatását, ősvallását, népének közszabadságra épülő politikai rendszerét, melynek alapján - miként erről

régi irataink, krónikáink tanúskodnak - Géza nagykirály koráig „a magyar közösség önmagát igazgatta”, és szabad népének óriási tömegeit szolgaságra vetve, önnön nemzeti mivoltát, eleinek hitét megtagadva átveszi a jobbágyságnak nevezett nyugati félrabszolgaság népnymorító rendszerét. Vagyis Magyarországot az mentette meg, hogy minden nemzeti értékét és önmagát is megtagadva alávetette magát álcazott hódítóinak.

Gondolkodjunk. Kövessük a logika és a történelem tényeit. Mert látni kell, miként tobzódik itt a hazugság minden pokoli válfaja a mellébeszéléstől a történelemhamisításig. Mert a hazugság a bűn édestestvére, ikertestvére, amellyel összenőtt. De még ennél is több: a hazugság a bűn életető és fenntartó eleme, hétlépcsős menedéke, szélárnyék, ahol a bűn meghúzódhat az igazságszolgáltatás elől. Legveszedelmesebb formája a hazugságnak a történelemhamisítás, amely vakká teszi a népeket, sötét tévtanainak fedőrétegeivel láthatatlanná teszi a népek, országok és az emberiség ellen elkövetett bűnöket. Ezek a bűn-megalapozó bűnök ruházzák fel az erkölcsi világrendet felforgató legrettenetesebb bűnöket is az igazság, vagy éppen az igazságtétel látszatával.

Könnyű belátni, hogy ezeknek a jobbra szent dogmákként az emberek agyába vert hazugságoknak a fenntartásához óriási érdekek fűződnek.

8.) TÉNYRÖGZÍTÉS

Röviden néhány jellegzetes tényt kell lerögzíteniünk az ebben a korszakban lezajlott magyar tragédia érzékeltetésére:

1. A magyarság, mint már említettük, Géza országglását (972-997) megelőzően Európa vezető katonai nagyhatalma volt. Országunk az Inn folyótól, amely Passaut Innsbruck-kal köti össze (Török 1973, 19.), a Szármata-pusztáig, a Fekete- és Adriai-tengerig, az Al-Dunáig terjedt, és minden ellenséges haderő számára biztos vereséget jelentett határaink megsértése.
2. Géza uralkodásától a Szent István megkoronázását követő első évtizedekig Magyarország nem állt háborúban egyetlen európai hatalommal sem, még csak kisebb jelentőségű összecsapások sem történtek.
3. A megközelíthetetlen Magyarország Géza trónra lépését követően - minden háború nélkül - mégis a nyugati hadak átjáró házává vált, s egyben ellenséges nyugati katonai egységek szálláshelyévé, annyira, hogy - miként erről hiteles kútforrások is beszámolnak - Magyarországon, magyar felségterületen „teutonok és hungarusok”, azaz germánok és magyarok háborúja folyt. Köztudott, hogy Kopány vezér magyar seregét magyar földön a még gyermek Szent Istvánt is magával hurcoló germán hadak verték le.
4. Miként kerültek nyugati hadak az országba, miként vihették magukkal a még gyermekkorú magyar királyt (akinek életkorát egyébként céljaik érdekében meghamisították), s miként válhatott a legyőzetlen és katonailag legyőzhetetlen Magyarország idegen hadak háborús tartózkodási helyévé, felvonulási terepévé (és hazánk földje egy évezredre idegen hadak prédatájává, idegen martalócok, jövevények zsákmányává) - mindez hét réteggel lefedett titok (l. Grandpierre K. 1993/2008).

5. Tagadhatatlan, hogy mindez a lelkiismereti szabadság megtiprásával, az új vallásra kényszerítéssel egyidejűleg ment végbe, s az sem vonható kétségbe, hogy titkos hódítás, hét lepellel fedett uralomváltás történt.
6. A titkos új hatalomnak pedig elemi érdeke volt a nemzeti tudatfosztás, a nemzeti szabadság talaján virágzó nemzeti büszkeség és fékezhetetlennek tartott magyar egyéniség megtörése.
7. Az új, álcázott hatalomnak létérdeke volt akként beállítani a magyarság létében bekövetkezett tragikus változásokat, hogy általa született minden szép, minden jó és igaz, mindaz, ami előtte volt, nyomorúságos, bűnös és elvetendő. Az új hatalommal és kényszerhittel, jobbágyi szolgaságba döntéssel kezdődött az új tanok szerint a magyarok új, szép, boldog élete.
8. Meg kellett hát tagadni és besározni, hitelteleníteni mindent, ami előtte volt. Elvetendővé, megbélyegzendővé vált a magyar ősvallással, ősműveltséggel egyetemben az egész magyar ősmúlt és őstörténelem. Így került sor - többek között - az Árpádok kirekesztésére, napjainkig folyó alattomos, célzatos rágalalmazására, lejáratására.
9. Semmi sem maradhatott meg, amit nem kezdett ki a rágalmozók éles foga.

9.) BIZONYÍTATLANNAL A BIZONYOS, HITELTELENNEL A HITELES ELLEN: ÉVEZREDES HADJÁRAT KÖZÉPKORI KRÓNIKÁINK ELLEN

Tények özöne tanúsítja, nem az erkölcsi felemelkedés útján haladunk. A történelemhamisítás félelmetes elburjánzása hovatovább már az emberiség emlékezetének, eszméletének alapjait kezdi ki. Áruló írástudók dandárjai, mi több, ma már világot behálózó hírverő szervezetek - terjeszkedésben érdekelt területabló országok propagandagépezetei - állnak a történelemhamisítás szolgálatában.

Mi, magyarok, ellenérdekeltek vagyunk a történelemhamisításban. Középkori krónikáink számára az efféle mesterkedés megvetendő és idegen volt. Egyetlen, de bizonyító értékű tényt hozunk fel hitelességük tanúsítására: valamennyien szinte beteges elővigyázattal követik elődjeik tudósításait, szívesebben vállalva még az utánzás látszatát is, semhogy a valóságtól eltérjenek. Tévedni természetesen tévednek, ez előfordul, tévedni emberi dolog, de még egyetlen krónikánk egyetlen állításáról sem bizonyította be soha senki, hogy hamis és szándékosan célzatos. Továbbá: mindaz, amit előadnak, a történeti anyaghoz tapad, és az oksági viszonyokat tükrözi, így hát nemcsak történetileg, de logikailag is ellenőrizhető. Nem téveszthető szem elől az sem, hogy ők a királyi kancelláriák jegyzői, történeti műveik a királyi ház számára készülnek, s a történelmi valóságot kell megörökíteniük, tolmácsolniuk, így hát akarva sem írhatnának a maguk elgondolásai, szeszélyei szerint. Hitelességüket évszázadok igazolják.

Mindez azonban nem számít. Odajutottunk, hogy ami hiteles, azt hiteltelennek minősítik, ami tagadhatatlan tény, azt valótlannak, ami megbízható, azt elvetendőnek, s hitelesnek azt, ami fölöttebb kétes és megbízhatatlan. Ha egy szerző a magyarságra kedvező tényeket hoz fel - hiteltelennek minősítik. Ha idegen elemek garázdálkodásait, kártevését említi fel - hiteltelen. Ha itt-ott netán idegenek kiválóságát, erényeit emeli ki, tüstént kiáltanak: aranyat szól. Leghitelesebb történelmi kútforrásaink - a Tárih-i Üngürüş, Anonymus, Kézai Simon, a Képes Krónika, a Chronica Hungarorum - ekként

kerültek ebek harmincadjára. Nincs olyan területe történelmünknek, nincs olyan magyar szentség, nincs olyan magyar vértanú, hős, akinek lejárataát meg ne kísérelték volna. Ez alól maga Szent István sem kivétel. Legsikeresebbnek vélik tévhiedelmek terjesztésével lejártni őt.

10.) KI VOLT AZ ELSŐ MAGYAR KIRÁLY?

Nem könnyű kérdés, mert a tüzetes válaszáért az ősidőkbe kellene visszamennünk, Atilla nagykirályig, sőt rajta is messze túl, Magóg királyig, Nimródig, Magor és Hunor atyjáig. Ússük csak fel a középkori krónikáinkat, bennük mindez föltalálható. Visszamehetünk a vízözönig, és még azon is túl. De vegyük itt szűkebbre a kört. Maradjunk meg Árpádnál és Istvánnál. Megállhat-e tárgyilagos vizsgálat alatt egy pillanatig is, hogy Szent István volt az ekkori első király? Hogyan kaphatott lábra ez az állítás? Eredetileg csupán arról volt szó, hogy ő az első keresztény magyar király. Hát István atyja, Géza nagykirály, akinek országlása alatt a magyar nép zsidókereszténységre kényszerítése hatalmas erővel megindult? Géza kivételet a magyar királyok közül. Ránk maradt nevezetes mondása, amellyel a maga személyét illetően, elhárította a kényszerítőket: „Elég gazdag vagyok én ahhoz, hogy egyszerre két istennek is szolgáljak.” Így hát Istvánra hárult az első keresztény király cím.

A nagy család azáltal kezdett kibokrosodni, amikor - hipsz-hopsz, illa berek - ügyesen elnyelődött István címe elől a „keresztény”, és megmaradt az „első király”. Gáncsot kapott ezáltal a hamis legendagyártók, rágalmazók öröme a magyarság is: olyan néppé fokoztatott le, amelynek a zsidókereszténységre való áttérítésig még királya se volt. Királya se volt, állama se volt, országa se volt - semmije se volt. (Azután lett mindene, hogy gúzsba kötötték, rátelepedtek és kirabolták.)

11.) VILÁG CSODÁJA

Tévedés ne essék, fenti címmel nem Petőfi soraira utalunk („Isten csodája, hogy még áll hazánk” (Petőfi 1846/2001, 355.), hanem a tizedik századnak arra a - fentiek szerinti, ésszel fel nem fogható - csodálatos jelenségére, hogy miként létezhetett (volna) ekkor Európa közepén egy olyan ország, amelynek még állami szervezete se volt, ami azt jelenti, hogy nem volt sem kormányzata, sem közigazgatása, sem termelői, sem egyéb szervezete. Ráadásul egy olyan országról állítják ezt, amely Európa legnagyobb hatalma volt, katonailag nem volt ellenfele, és hadseregszereplőit úgy hatoltak Európa országaiba, mint kés a vajba.

12.) ORSZÁGALAPÍTÓ VOLT-E SZENT ISTVÁN KIRÁLY?

Aki valamit is hallott harangozni államiságról, állami szervezetről és tudja, hogy azt se nem eszik, se nem isszák, az fejcsóválva elmondhatja: hát ez csakugyan a világ csodája. Az államnélküli ország kegyes feltalálói, jobb pillanataikban alighanem maguk is sejteni kezdték, hogy túlzásba estek, mert sanda kiigazításként rebesgetni kezdték Istvánról - új, kéretlen címmel ruházva fel a szent királyt -, hogy *országalapító*.

Elragadván ezt a címet Árpádtól, akit több joggal illethetne meg ez a cím. Több joggal, de még őt sem teljes joggal.

Mert Magyarország már akkor, Álmos bejövetelekor is állt, ha hódítók által megszállottan és feldaraboltan is - egyszerűen azért, mert ősidők óta áll.

13.) VEZÉREK ÉS FEJEDELMEK VOLTAK-E X. SZÁZADI KIRÁLYAINK?

Való igaz, már középkori krónikáink is ekként nevezik tizedik századi királyainkat. Talán mert a honfeszabadító seregeket Álmos irányításával idevezérlő Árpádra - amíg a honvisszavétel küzdelmeinek az élén állt - valóban illett a vezéri megjelölés, ámde csak addig, amíg át nem vette Álmostól a királyságot. Könnyen lehet, hogy az Árpád-üldözés egyik megnyilvánulásaként tagadják meg Árpádektól a királyi címet. Árpádnak ezt a korábbi kitüntetett vezéri címét vitték át aztán, részint - engedjük meg a jóhiszemű feltételezést - gondatlanságból, részint kicsinyítő szándékkal, tizedik századi nagykirályainkra. Mert kapóra jött ez a minden régít és magyart lejáratni akaró korai klerikalizmusnak, amely mindennek a leócsárlására, befekettítésére törekedett, ami a kereszténységre kényszerítés előtti időkben történt. Nyilvánvaló, hogy a vezéri rang nem ér fel a királyéval, akinek akár több különféle vezére is lehet. És ami számunkra még ennél is fontosabb: a vezéri cím csalhatatlanul jelzi, a vezér nem visel koronát, valójában csak hadvezérnek tekinthető, nem sérti hát a Szent Istvánra varrt „első magyar király” címkéjét. Így aztán a vezérség furcsa örökségként átszállt Árpád utódaira, s róluk némelyek magát a kort is *vezérek korá*-nak nevezték. Nyilvánvaló pedig, hogy tizedik századi királyainkra, Zsoltra (Zulta), Taksonyra és Gézára már sehogy sem illett ez a tisztség, rájuk már semmiképpen sem illett ez az elnevezés, hiszen ők már semmilyen értelemben sem vezérek voltak, hanem uralkodók, királyok, méghozzá nem is akármilyen királyok, de nagykirályok, akik egy hatalmas, szuverén birodalmat, Európa leghatalmasabb és legműveltebb királyságát irányították.

A „vezér” megjelölés hibás voltát még közülük is érezték némelyek, így hát rájuk a változatosság kedvéért a „fejedelem” fogalmát is alkalmazták. Ennél feljebb már nem engedték őket. A fejedelem ugyan már uralkodót jelent, de nem koronás királyt. (Máig is hivatalosainkba rögzített felfogás szerint ugyanis koronánkat kívülről kaptuk, Szilveszter pápa kegye tüntette ki vele Szent Istvánt, mivel szerintük „primitív lovas-nomád” népként nem volt koronánk és nem ismertük a koronát - amelynek valójában még a fogalma is a magyaroktól ered.) A fejedelem az Értelmező Szótár szerint „(...) kisebb területen bizonyos királyi külsőségek v. jogok nélkül, esetleg vmely uralkodóval szembeni függőségi viszonyban (álló) uralkodó személy.” (A magyar nyelv értelmező szótára II. 1979, 575.). A torzítás, a zsidókereszténység érdekében történő nemzetellenes kisebbitő szándék tehát nyilvánvaló.

Közismert, hogy a hunoknak királyaik voltak. A hun főkirályok címe „tan-hu” (Szász 1994, 26.). Jordanes Atillát a „királyok királya”-ként említi (Jordanes i.sz. 550/1904, 97.). Árpád üzenetében Atilla király utódjának vallja magát: „Az én ősapámé, a nagy hatalmú Attila királyé volt a Duna-Tisza közén elterülő föld egészen a bolgárok határáig (...)” (Anonymus 1200 k./1975, 92.). S ha Atilla király volt, Árpádnak is királynak kellett lennie. Ezt igazolja egy korabeli dokumentum is.

882-ben, tehát abban az időben, amikor a magyarság már nem csak bizánci, hanem

frank-német szövetségben is harcolt, s éppen előző évben már a kabarokkal együtt vettek részt egy Bécs környéki hadjáratban - Metód püspök a feljegyzések szerint a magyarok királyával találkozott. A Metód-legenda legújabb, pontos fordítása, melyet oly sok külföldi történész igyekezett már a múlt században minden módon frank, német, majd szláv uralkodókra magyarázni, a szlavista filológia modern megállapítása szerint világosan egy magyar királyról (kral) beszél. Az esemény akkor történt, mikor Cirill püspök bátyja, Metód, Konstantinápolyba utazott. Útközben esett meg vele ez a találkozás. „Midőn pedig a magyar (ugor) király a dunai részekre érkezett, látni akarta (őt: Metódot). Már láttuk, hogy Álmos fejedelemsége legkésőbb 860 körül már létezhetett, sőt, trónörökös fia, Árpád is, 862-ben már túl volt a harmincadik életévén, semmi feltűnőt nem látunk abban, hogy a magyaroknak 882-ben lehetett királya. Hiszen ez még az arab megfigyelők lehető legkésőbbi, 870 körülre datált észrevételeivel is egyezik. De abban sem találunk különösebben feltűnőt, hogy - akár a „szent fejedelem”: Álmos, vagy fia, Árpád volt ez a királynak nevezett magyar főember - a keresztény püspöknek nem esett bántódása”... (Metód-legenda, XVI. 1-4, Király Péter fordítása. Ld. Dümmerth Dezső: Az Árpádok nyomában. 1977, 113-114.). Ha pedig 882-ben a magyaroknak volt királyuk, alaptalanná válik Árpádektól megtagadni a királyságot.

Ily módon és ilyen célzattal jött létre hát klerikális historikusaink révén az a fura és ferde helyzet, hogy a tizedik századi független, nagyhatalmú királyainkat csupán vezérekként vagy fejedelmekként tartja számon történetírásunk, míg a már megkisebbedett hazában, félfüggőségben vagy éppenséggel bábkirályokként tengődő uralkodóink esetében, mintegy magasabbrendűségük jelzéseként király voltukat emeli ki.

14.) KI VOLT SZENT ISTVÁN KIRÁLY?

A magyar tragédia okainak kutatói közül némelyek őt gondolják minden bajunk okozójának, mivel ők maguk sem látják eléggé világosan, mi is ment végbe az ő országlása alatt. Előre kell bocsátanunk ezért: Szent István nem az, akinek jobbról és balról vélik. Kora és alakja a legsűrűbb titkokkal fedett, s így érthető, ha alakja, országlása még ma is a legellentétebb vélekedések kereszttüzében áll. Rövid pár szóban, érdemben szólni róla lehetetlen. Pártatlan, mindentől független, elmélyült kutatások alapján készült kötetek világíthatnák meg alakját, sorsos küzdelmeit, lehántva róla a hamis ajnározás ködét és a megalapozatlan támadásokat. Mindennek feltárására itt nincs terünk, nem is feladatunk. Csupán annyit jegyzünk meg: nem ismerjük kellően őt, s ha megismerjük igazi mivoltát és tetteit - lelünk legmélyéig megrendülünk. Egyetlen királyunk, akinek évente megüljük ünnepét. Hiteles arca a koronázó palástról süt felénk. Felséges arc. Meggyötört arc, teli szinte felmérhetetlen akarattal és szenvedéssel. Nézzétek ezt az arcot! Nincs benne hiúság, s a gögnök még árnyéka sem, csak szenvedés. Ez a kistermetű, vézna és gyöngye ember legnagyobb hőseink és vértanúink egyike, ha ugyan nem éppen a legnagyobb. Pár futó szóban meg kell említenünk itt a szemszögünkből legfontosabbakat. Hivatását sosem feledte el. Megmaradt királyként, a legmostohább körülmények között is igaznak és magyarnak.

Királynak és magyarnak nincs szentebb hivatása, mint népének és országának védelme, bármi is törjön rá, bármilyen kényszer morzsolja, fenyegetse is őt. Hivatott vezetőként népet kell szolgálnia, ha kell, életével is, életét sem kímélve, szembeszegülve

bármi rátörő, őt gúzsba kötő ellennel, hatalommal. Mivel ezért avatta őt urává a nép.

Szent István ilyen király volt. Szembenézett a sorssal. S mikor belátta, ő maga már, körülményei folytán képtelenné vált nemzete védelmére, lemondott méltóságáról és életének legszebb, legnemesebb hajtását, Szent Imre herceget jelölte ki maga helyett királlyá. Már elkészült a királyi palást az új király vállainak a befödésére, már javában folytak a koronázási ünnepély előkészületei, már szétküldettek a királyi futárok a koronázási ünnep meghívóival, már csak hat nap, írd és mondd, mindössze hat nap volt hátra a koronázás megtartásáig, addig, hogy a Szent Korona az új király szent homlokát érinthesse. És ekkor vágatva, lóhalálában egy ifjú tetemét hozta egy kis csoport, egy felmetélt testű ifjú, a koronázásra kijelölt új király, Szent Imre tetemét. Vadkan végzett vele, jelentették, vadkan, akár később a kursaneci erdőben a bécsi futár jelenlétében egy másik nagy magyar hőssel, Gróf Zrínyi Miklóssal, a „vadkan”.

Szent István a csapásba belebetegedett. Valósággal belerokkant, összeroppant. Hónapok teltek el így, halálos gyászban, reménytelenségben. Végre összeszedte magát a nagy király, a gyöngye kicsi ember csudálatos akarattal. Ráocsúdott, hogy mit kell tennie. Beintette magához bizalmas hívét, az áruló szakállas Budát. Megeskette őt a titoktartásra és megparancsolta, vágasson a nyitrai várba, és királyi parancsára hozza elébe az ott ártatlanul raboskodó Vazult, akit királyi felségjogával élve, királyi pecséttel ellátott rendeletével ezennel utódjává és a magyarok királyává nyilvánít.

Buda, a szakállas Buda, alattomban Kysla-Gizellához, a királynéhoz osont. Kysla gyorsfutárt küldött a nyitrai börtönbe, s a láncravert Vazult a királyné parancsára megvakították. A szándékosan későn érkező Buda csak ezek után jött meg a király rendeletével, majd a vérző, borzalmasan megcsónkított Vazult a király elé vezette. A Képes Krónika így emlékezik meg erről: „Meghallván ezt Keisla (Gizella) királyné, tanácskoztott Budával, ezzel a gonosz emberrel, és nagy sietve elküldte Sebus nevű követét, ennek a Budának a fiát a börtönbe, amelyben Vazult őrizték. Sebus tehát megelőzte a király követét, kiszúrta Vazul szemét, fülkagylóiba ólmot öntött - és Bohemiába menekült. Ezután megérkezett a király követe, látta a megvakított Vazult, és így, sebesülten a királyhoz vezette.” (Képes Krónika 1360 k./1986, 92.). A király elborzadt a véres látványtól, és keservesen sírni kezdett. Nem tudni, meddig tartott kétségbeesettségbe dermedése. Végre összeszedte magát a nagy király, a gyöngye, kicsi ember csudálatos akarattal és elszántsággal...

De mielőtt tovább mennénk, foglaljuk össze a történetek lényegét:

- A. Történetünket megelőzően Koppány vezér nyúlt a koronáért. Koppány seregét a „teutonok és hungarusok” közti összecsapás során leverték, őt magát felnygyelték.
- B. Szent Imre herceg volt István után a korona következő várományosa. Őt megkoronázása előtt hat nappal megölték.
- C. Utána Vazul királyi herceg következett. Vazult, mihelyt kitudódott, hogy Szent István királyi utódjául jelölte ki, vandálul megcsónkították, úgy, hogy sérüléseibe belehalt.

A tények beszéde világos: mindenki meghal, aki a korona várományosává lép elő. Miért?

15.) KIK LAPULNAK LÁTHATATLANUL A GYLKOSSÁGOK MÖGÖTT?

Térjünk vissza itt Vazul megcsonkításához. Perdöntő jelentőségű a történés megítélésében, hogy mit tesz István király a tervét keresztülhúzó gaztett megbüntetésére? Ez ugyanis rávilágít saját körülményeire, hatalmi helyzetére. István nem tesz mást, csak azt, amit egy magatehetetlen, semmilyen hatalommal nem bíró ember cselekszik hasonló esetben: „Mikor meglátta Szent István király, milyen szánalmasan megcsonkították, könnyekben tört ki...” A Krónikás jelzi itt a királyi cselekvés hiányát, mégis, nem tudni miért, félrevezető magyarázattal él: „...de súlyos betegsége akadályozta, s így nem tudta méltóképpen megbüntetni a gonosztevőket.” (Képes Krónika 1360 k./1986, 92.). Nyilvánvaló, ha mégoly beteg lett volna is Szent István király, ez nem akadályozhatta meg a büntetésben, hiszen azt nem neki kellett volna végrehajtania, neki csak el kellett volna rendelnie a büntetést. Sírása teljes magatehetetlenségére világít rá, arra, hogy Szent István király meg van fosztva a hatalmától, nincs semmilyen hatalma, és semmit sem tehet. Magyarán: Szent István királyt a bábkirály állapotában találjuk. Rabkirály. Láthatatlan erők, háttérbe húzódó, titkos erők foglya. Olyan történelmi, krónikási tény ez, amelyet magára adó, tisztességes történetírás nem hagyhat figyelmen kívül.

Kövessük tovább az izgalmakban a továbbiakban is bővelkedő történetet. Két trónutód-jelöltet már sírhant borít. A király pedig kétszeresen is magatehetetlen: fogoly, és ágyban fekvő beteg. István király azonban még így sem adja fel a harcot. Még ebben a reménytelen helyzetében is nemzete sorsán töpreng. De mit tehetne így? Ráeszmél, mit kell tennie. Még három Árpád-vérű trónutód él, három királyi herceg, Szár László fiai: Endre, Béla és Levente. Életük veszélyben forog. Ha velük is végeznek az orgyilkosok - Árpád magva kihál, vége az Árpád-háznak.

Van még egy igaz embere. Talán egy hű, együgyű szolga csak. A hercegekért küldi. De adjuk vissza itt a szót a krónikának: „Magához hívta hát nagybátyjának, Kopasz Lászlónak a fiait, Andrást, Bélát és Leventét, s azt tanácsolta nekik: a lehető leggyorsabban meneküljenek, hogy életüket és testi épségüket megőrizhessék. Ők pedig megfogadván a szent király hasznos tanácsát, a bajok és fájdalmak elől bohemiába menekültek” (Képes Krónika 1360 k./1986, 92.). Megmentődött az életük. Megmaradt a remény.

Figyeljen az olvasó! Mert a későbbiek során ez fontossá válik: Kopasz, vagyis Szár László fiait hívatta magához a király! (Aki valójában István unokatestvére volt.) Félreértetlen szavak. Annyira egyértelműek, hogy képtelenségszámba megy, hogy e szavak tartalmát bárki kiforgassa. Megtörtént mégis. A „mértékadó körök” - hivatalosaink -, mint minden egyebet, ezt is ferdítve, fordítva értelmezték.

Miért? A magyarázat egyszerű: óriási érdekekbe ütköznek ezek a tények - a fölöttünk eluralkodott nemzetlélek-ölő idegenuralom érdekeibe.

16.) SZENT ISTVÁN KIRÁLY HALÁLÁNAK REJTÉLYE

A nagy király tanácsára hallgatva a még élő utolsó három Árpád véréből való trónutód külhonba futott tehát és megmenekült, s velük átmentődött az Árpád-ház is a következő évszázadokra. Szent István viszont e tetteivel a halálát pecsételte meg.

Gondolkodjunk kicsikét itt az ellenerő fejével, azoknak a fejével, akik eltették az útból

Koppányt, Szent Imre herceget és Vazult. Be kell látniok: nem bírnak Szent Istvánnal. Királyi hatalmától megfosztották, bábkirállyá fokozták le, rabkirállyá alacsonyították, szobafogságra vetették, és ez a kicsiny hatalomnélküli ember még így is olyan cselekedetekre volt képes, mikkel bűnös uralmukat megdöntéssel fenyegette. Ez az ember fékezhetetlen és megtörhetetlen, ágyban fekvő betegként is kész veszedelem, aludni sem tudnak tőle, mert nem tudják, hol s mikor tör ki a tűz. Szabadulni kell tőle, végezni kell vele...

Röviddel a három királyi herceg külföldre futása után kegyelmes Szent István király (mindmáig tisztázatlan körülmények között) eltávozott a sötét mesterkedések és emberi gyötrelmek e megpróbáltatásos színteréről (l. Grandpierre K. 1991).

17.) MIKÉNT KERÜLT PÉTER A MAGYAR TRÓNRA?

Történelmünknek a Géza nagykirálytól Szent István haláláig terjedő korszakát sötét homály takarja. Még sűrűbb a homály a Szent István halálától (1038) I. Endre uralomra kerüléséig (1047) terjedő szakaszban. Sötétben tapogatódzik egész történetírásunk. A legalapvetőbb tények is homályban vannak. Élnünk kell a gyanúperrel, hogy ezt a homályt mesterséges úton, szándékosan hozták létre azok az erők, amelyeknek jelentős érdeke, hogy történelmünk sorsfordulóit ne lássuk igaz mivoltában. Ugyanis a nemzet élethalál kérdéseinek olyan tömege sűrűsödik itt, amelyek ismerete nélkül korlátlanul érvényesülhetnek tetszőleges állítások, találgatások, hamisítások.

Vegyük szemügyre itt a legfeketebb rejtélyt: miként jutott az Árpádok trónjára a gyanús úton-módon nemrég hazánkba vetődött sötétmúltú kalandor, Petrus Urseulus, azaz, némileg magyarítva, Orseolo Péter.

Hivatalosaink felkészültek erre a kérdésre. Kidolgozott elméletük kerek egészet képez.

1. Pétert Szent István jelölte ki utódjául.
2. Péter vérrokona Istvánnak: egyik külföldre vetődött nővérének a csemetéje.
3. István király ebben az ismeretlenségből váratlanul felbukkant „rokonban” találta meg művének legmegbízhatóbb, leghívebb folytatóját.

Sajna, ennek a nem túlságos elmeéllel kigondolt elméletnek azonban már futólagos vizsgálatra kiütözköznék a gyöngéi:

- A. Képtelen megokolni, honnan szedte Péter beteges magyargyűlöletét. Talán az anyjától, István nőtestvérétől, vagy anyja magyar kíséretétől?
- B. Ha gyűlölte a magyarokat, miért jött Magyarországra?
- C. Miért nem az állítólagos nőtestvér hozta el őt Magyarországra?
- D. Egyáltalán mi szél hozta erre? Miért várt az állítólagos hazatéréssel felnőtt koráig?
- E. Miért vallotta németnek magát?
- F. Miért akarta Magyarországot tűzzel-vassal német tartománnyá tenni és a magyarokat kiirtani?

További bajosan elhárítható gyanús mozzanatok:

- I. Mi az oka, hogy két halál az előzménye Péter trónra lépésének?
- II. Szent István halálának bekövetkezéséig miért nem esik egyetlen szó sem arról, hogy Pétert utódjává akarja tenni?

- III. Ha Szent István tudott Péter magyargyűlöletéről, hogyan tarthatta alkalmasnak őt a magyar királyi trón betöltésére?
- IV. Ha nem tudott erről, úgy Péter kétszínű játékot játszott és a nagy királyt céljai érdekében megtévesztette.
- V. Miként fentiekben rámutattunk, a királyi házastársak már erősen elhidegültek, mi több, szembefordultak egymással. Középkori Krónikáinkból tudjuk, hogy Péter és Kysla-Gizella titkos szerződést kötött egymással Péter hatalomra kerülésének esetére. Következésképp Péter trónra jutását nem István, hanem Kysla támogatta. Miért segítette volna viszont a királyné ellenségének tekintett férje állítólagos rokonát a hatalomra - hacsak valamilyen más érdek nem fűzte hozzá?
- VI. A királyné pártfogása - amit kettejük titkos szerződése bizonyít - kizárja még a lehetőségét is annak, hogy István jelölte volna trónutódjául Pétert.
- VII. Végül: Szent István semmiképpen sem vállalhatta a Vérszerződés által megszegői fejére kilátásba helyezett örök elátkozottságot.

18.) PÉTER RÉMURALMA ÉS BUKÁSA

Péter igazi mivoltáról tettei tanúskodnak. Uralma alatt féktelen idegenuralmi terror és valóságos erkölcsi pokol hatalmasodott el az országon. Az erőszak elszabadult láncairól, a nőket a nyílt utcán erőszakolták meg, és mint középkori krónikáink írják: már senki sem lehetett biztos felesége vagy lánya tisztaságáról. (Mindezt a magyarságra újonnan rákényszerített vallás, a zsidókereszténység égisze alatt.) Péter kimondott, kinyilvánított célja, királyi programja a magyarság teljes elpusztítása volt, Magyarország idegenekkel való megtöltése és németté tévése.

Garázdálkodását a magyarság megsokallta. A végsőkig elkeseredett nemzet felkelt a tűrhetetlen állapotok ellen, Péter nyugati zsoldosokból álló seregét szétverte. A győzelmes szabadságharcot Aba Sámuel, a nép által választott, Árpádok véreből származó új király vezette. Visszaállt hát az Árpád-ház uralma.

A gyáva, trónbitorló Péter a magyarság haragja elől akkori legnagyobb ellenségünkhöz, a német-római császárhoz futott, fegyveres beavatkozást sürgetve - saját országa ellen. Végül - rövidre fogva a történetet - nyugati fegyveres katonai segítséggel visszatelepedett a magyarság nyakára és továbbfolytatta országpusztító, népiirtó üzemét. Jellemző adat Péterre: az ekkori koronázó székvárosban, Székesfehérvárott szolgamódra, ezüstlánczsa képében hűbérül átnyújtotta az országot Henrik német császárnak. Személyi biztonságáról az árulónak a császár által itt hagyott német őrség gondoskodott.

Nemsokára új ősznépi felkelés, nemzeti szabadságharc bontakozott ki ellene. A néparuló király, látva, hogy a magyarság egésze felkél ellene, ismét futóra vette a dolgot, ám a felkelők csapdába csalták és végeztek vele.

19.) A ZSARNOK TRÓNBITORLÓ RÉMTETTEINEK MENTEGETŐI

Jellemző: Péternek hatalmas védelmezői akadtak. Törvényszerű jelenség minálunk: mihelyt az idegenérdek érvényesül, tüstént megmozdul érdekében a történelemhamisítás csikorgó gépezete. Péter esetében is megmozdultak ezek a körök. Még a pápa is védelmébe vette. Kiátkozta azokat, akik nemzetük, életük védelmében szembefordultak a bitorló zsarnokságával. Mentegetői „nagyvonalúan” átlépik förtelmes, istent és embert megszegyenítő, vérlázító gáztetteit, gyilkosságait és bűncselekményeit jelentéktelen semmiségnek beállítva azon ügyködnek, hogy törvényesnek tüntessék fel cselekedeteit és törvénytelen uralmát. „*hasonló a hasonlót védi*” - alapon valóságos bűnszövetkezet jött ily módon létre. A bűnpártolás a bűnösök érdeke: hazabeszélnék, önmagukat védik. Céljuk a zavarkeltés, a nemzeti öntudat megzavarása. Legelsőként arra törekszenek, hogy igazolják, miszerint ez a gyanús útonmódon idevetődött - valójában titkos erők által idevezényelt - kalandor tulajdonképpen magyar volt (jóllehet bizonyos, hogy magyarul egy kukkot sem értett - ilyen személyek kerülhettek akkor Magyarországon főtisztségekbe!), mi több, azt állítják, hogy Szent Istvánnak valamiféle oldalági rokona: állítólag Szent István egy megnevezetlen, külföldre vetődött ismeretlen nővérének a leszármazottja. Ennek a mondvacsinált eredeztetésnek azonban semmi valóságalapja, semmi hitelessége nincs. A bizonyítást meg sem kísérelték. Alighanem maguk a hamisítók is érezték, hogy hazugsághalmazatuk a levegőben lebeg.

20.) KORAI NEMZETI SZABADSÁGHARCOK A NEMZETI FÜGGETLENSÉG ÉS AZ ÁRPÁD-HÁZ VÉDELMEBEN

Szent István halálát követően gyors ütemben kétszer is megdöntötték az Árpád-ház uralmát, ámde a magyar nép szabadságharca mindkét alkalommal visszaállította azt, és a hatalmas, az egész magyarságot talpra állító népmozgalmak hullámain visszaállt az Árpád-ház uralma.

- I. A jövevény, idegen Péter cinkostársai segítségével, a Vérszerződés rendelkezéseit félresöpörve, 1038-ban kezébe ragadja az ország fölötti hatalmat.
- II. Nemzeti, össznépi felkelés az Árpád-vérű Aba Sámuel személyét a maga élére emelve, 1041-ben helyreállítja az Árpád-ház uralmát.
- III. Henrik német császár Pétertől felbuzdítva, árulók által segítve, 1044-ben hadseregével betör az országba, és Pétert visszaülteti a magyar trónra.
- IV. Két évre rá, 1046-ban óriási erejű, az egész országot megmozgató szabadságharc tör ki Péter zsarnoki uralma ellen, Péter hadait szétverik, magát a trónbitorlót megölik.
- V. A népmozgalom a vállán hozza vissza a veszedelmes viszonyok miatt Szent István tanácsára külföldre menekült három Árpád-házi királyi herceget, és 1047-ben I. Endre személyében visszaállítja az Árpád-ház uralmát.

Olyan tények ezek, miket tagadni képtelenség, mégis mi mondjuk ki először az Árpád-ház uralmának kétszeri megdöntését és visszaállítását. Hogy lehetséges ez? Miért nem látják tisztán még haladó historikusaink sem, mi történt ezekben az években?

Mert szinte lehetetlen látni itt az egész korszakot (a X-XI. századot), s valójában egész

történelmünket átszövő, behálózó torzítások, hamisítások nyomán bekövetkező tömény vakhomály miatt. De vajon alátámasztják, bizonyítják-e ezeket a cáfolhatatlan történelmi tényeket középkori krónikáink is? Röviden s csupán a legszorosabb idevágó sorokat idézzük.

Kézai krónikája szerint a bajbajutott ország megmentésén fáradozó nemzeti érzésű főemberek azon töprengenek, hogy miként állíthatnák vissza a Vérszerződés rendje szerint az Árpád-ház uralmát: „(...) izgatottan keresték, hogy tudnának-e a királyi nemzetségből valaki olyat találni, aki alkalmas volna az ország kormányzására (...)” (Kézai 1283 k./1984, 143.). A „királyi nemzetségből” - vagyis Péter nem tartozott a királyi nemzetséghez.

„Erre ezek valamennyien (a magyarok) egybegyűltek Csanádon, s miután tanácsot tartottak, egyhangúlag Szár László fiaiert küldtek.” (Kézai 1283 k./1984, 147.) Vagyis az Árpád-házi királyi hercegekért. Képes Krónika: A magyarok „várták az alkalmas időt, amikor Andrást, Bélát és Leventét visszahozhatják Hungáriába; és teljes erejükkel azon fáradoztak, hogy visszaadják az országot Szent István király nemzetségének (...)” „A magyar nemesek (...) és rokonaik azon gondolkodnak, hogyan adhatnák vissza az országot a királyi sarjnak (...)” (Képes Krónika 1360 k./1986, 106-108.). Vagyis: hogy visszaállítsák a Vérszerződés értelmében Árpád utódainak uralmát. Következésképp: az Árpád-ház uralmát megdöntötték. Nyilvánvaló: Orseolo Péter döntötte meg. Következésképp: Péter nem volt Árpád-házi király, nem csörgedezett benne az Árpádok-vére. Következésképp: mindaz, amit Péter Szent Istvánnal való rokonságáról, István nővérétől való származásáról összehordtak - merő koholmány, semmi egyéb.

Kétségtelen az is, hogy Péter a nagy király halála után puccsal szerezte meg a magyar királyi koronát, és trónbitorlóként uralkodott. Természetesen csak akkor, ha krónikáink szava a valósággal egyezik.

MÁSODIK RÉSZ MIKÉNT FORGATTÁK KI EREDETI MIVOLTÁBÓL VAZUL TRAGÉDIÁJÁT?

21.) AZ ELVETEMÜLT SZÓBESZÉD

A titkos hódítás által szült nagy meghasonlásból következően érthető, ha megindult az Árpádok elleni rágalomhadjárat. Péter továbbélő hívei, a jövevényként hazánkba költöző és tüstént magas tisztségekbe helyezkedő, jobbára csupán színleg elmagyarosodott főurak csoportjának utódai, akik származásuk és beállítottságuk miatt el-lenségesen fogadták az Árpádok uralmának megszilárdulását, silány rágalmatokat terjesztettek az Árpádok ellen. Arról suttogtak, hogy Árpád-házi királyaink eredete kétes, nemtelen ágyból származnak és nem törvényes utódok, hanem fattyúk csupán. Középkori krónikáink erről is beszámolnak. Felháborodásuk máig átizzik soraikon.

Kézai: A magyarok viselt dolgai: „Egyesek ugyan azt állítják, hogy ezek a fivérek (Endre, Béla és Levente) Vazul hercegnek egy bizonyos Tátyon nemzetségbeli nőtől szár-

mazó gyermekei, s nem törvényes házasságból származnak, és hogy egy ilyen jöttment nő miatt kapták meg a Tátony nemzetség tagjai a nemességet. Ez azonban bizonyos, hogy ízetlen és roppant ügyetlen szóbeszéd; hiszen ettől függetlenül is nemesek ők és Szkítiából erednek, mivel Szár László fiai.” (Kézai 1283 k./1984, 148.).

Képes Krónika: „Mondják némelyek, hogy ez a három testvér Vazul hercegnek volt a fia egy Tatun nembeli leánytól, és hogy nem is törvényes házasságból születtek, és e kapcsolat miatt nyertek a Tatuniak nemességet. Minden bizonnyal hamis és rosszhiszemű elbeszélés ez. Mert enélkül is nemesek ők, hiszen Kopasz (Szár) László fiai (...)” (Képes Krónika 1360 k./1986, 114.).

Chronica Hungarorum: „Mondják némelyek, hogy ez a három testvér Vazul hercegnek volt fia egy bizonyos Tátony-nembeli lánytól, továbbá hogy törvényes házasságból születtek, és hogy e vérségi kapcsolat miatt kapták a Tátony-nembeliek a nemességet. Bizonyosan hamis és elvetemült szóbeszéd ez, mert enélkül is nemesek ők, mivel emezek Kopasz (Szár) László fiai (...)” (Chronica Hungarorum 1473/1973, 49.).

Vagyis e rágalmak szerint Szent István után következő Árpád-házi királyaink Vazul utódai, és valamennyien nemtelen kapcsolatból, „vadházasságból” származó fattyúk, bitangok, zabigyerekek. Arcpirító vád. Mégis e szégyenletes fecsegésnek netán még az említését is kerüljük, ha csupán XI-XIV. századi korjelenség. Kincstári historikusaink azonban nem engedték feledésbe merülni ezeket a szent királyainkra szórt éktelen gyalázkodásokat. Kikeltek ellenük és megvédték az Árpádokat, gondolhatná az ember. De nem - éppen ellenkezőleg, a magyar nép közakarata ellen foglaltak állást, a vád oldalára álltak. De tán utánajártak az ügynek, új bizonyítékokra bukkantak, és így kénytelenek voltak feltárni - ami igaz, az igaz -, miszerint a vádaskodóknak igaza volt, és Szent István utáni Árpád-királyaink valóban mindnyájan Vazul fiai, és valóban zabigyerekek. A felelősségteljes gondos vizsgálat és bizonyítás azonban elmaradt. Ezúttal is elmaradt. Hasztalan kutatunk igaz és tudományosan megalapozott, a vádat megalapozó megnyilatkozások után. Nyoma sincs ilyesminek.

Hivatalosaink közül némelyek azonosulnak az „elvetemült szóbeszéddel”, és ők maguk is azt állítják, hogy mindaz igaz, amit e szóbeszéd képviselői felhoztak, és azt állítják, hogy Árpád-házi királyaink - akik közül kirekesztik a X. századi nagykirályainkat - Szent István kivételével Vazul leszármazottai, és Vazul nem az, akinek népünk tartja és akinek középkori krónikáink ábrázolják, nem szánandó áldozat, hanem épp ellenkezőleg, romlott erkölcsű, elítélendő bűnös ember. Sebaj! Ha igazuk van, meg kell hajolni előttük. De vajon igaza van-e az ekként vélekedőknek?

22.) A VAZUL KÖRÜL FORTYOGÓ TÖRTÉNELEMHAMISÍTÁS ALAPJAI

Tudomásul kell venni: ezek a kijelentések nem akárhonnan jönnek, hanem fölülről, a legmagasabb tudományos körökből, és a „szaktekintélyek” mérvadó megállapításainak tekinthetők.

Példaként felhozzuk az egyik legfelkapottabb „szaktekintély”, Györffy György idevágó állításait István király és műve c. munkájából. Györffy mintegy kétségbevonhatatlan tudományos tényként nyilatkoztatja ki az alábbiakat. (Állításait észrevételeink kíséretében szó szerint közöljük.)

1. „Vazul idősebb volt Imrénél, tehát a „szenioratus” rendje szerint már korábban

- mellőzés érte, amikor Imrét jelölték trónutódnak.” Észrevételeink:
- a. Valójában Vazult merőben másféle „mellőzés” érte: koholt ürüggyekkel börtönbe vetették és börtönben ült 1031-ben, amikor Szent Imre herceg királlyá kinevezésére sor került.
 - b. Az sem áll, hogy Vazul idősebb volt Imrénél. Vazul ugyanis nem sokkal haladhatta meg a pubertás korát, így hát életkora miatt a jelzett mellőzés nem érhetett.
2. „István király, fiát elveszítvén, szakított a fiági öröklés rendjével, és nővére fiát Orseolo Pétert jelölte utódnak.” Észrevételeink:
- a. A fiági öröklés rendjével való szakítás kimondatlan vád Szent István ellen, hogy megszegte a Vérszerződés szentnek és megszeghetetlennek tartott rendelkezéseit. Tudjuk, a Vérszerződés örök átok alá helyezte azokat, akik nem tartják be rendelkezéseit. István már csak ezért sem szeghetette meg a Vérszerződést, mert nem vállalhatta az örök elátkozottságot.
 - b. Miként láttuk, semmiképpen sem áll az, hogy Pétert István király jelölte volna ki utódjául: a nagy király haláláig sehol, soha szó nem volt erről. (lásd fentebbi kizáró tételeinket)
 - c. Valótlan az is, hogy Péter István holmiféle állítólagos külszországba szakadt nővérének a fia lett volna. (lásd az ezzel foglalkozó korábbi részt)
3. „Ez a második (?) mellőzés indította Vazult egy kétségbeesett merénylet kitervelésére, amiért szeme világával bűnhődött.” Észrevételeink:
- a. Vazulnak emberfeletti képességekkel kellett (volna) rendelkeznie ahhoz, hogy láncai közül a nyitrai börtönből megszökjön, és Szent István ellen sikertelen merényletkísérletet hajthasson végre.
 - b. Fentiekből következően Vazulnak semmi köze nem volt és nem lehetett a Szent István elleni merényletnek.
 - c. Ennek feltételezése azt is rejtélyessé teszi, miként kerülhetett (volna) vissza Vazul észrevétlenül a távoli nyitrai börtönbe, és miért küldte (volna) Szent István később érte a szakállas Budát, aki közrejátszott megcsónkításában, majd miért vezette (volna) a vérző Vazult a király elé. E megalapozatlan feltevés teljesen összezavarja középkori krónikáink hiteles beszámolóit.
4. „Vazul tragédiájának mozzanatai homályba vesznek, aminek fő oka a magyar elbeszélő források kendőző előadása.” Észrevételeink:
- a. A mondat első része a tisztánlátás hiányának beismeréseként hat.
 - b. Második fele azonban már vád, súlyos vád krónikáink ellen: a „kendőzés” bűneltussolással, bűnpártolással egyértelmű. Efféle vádat kellően megalapozott bizonyítás nélkül hangoztatni, megengedhetetlen etikai vétség még tudományon kívüli területeken is.
 - c. Más kérdés, hogy ez a vád beletartozik a kútforrásaink lejárata érdekében folyó szervezett rágalomhadjáratba.
5. „Az István halálát követő trónharcok után, 1046-ban ui. Vazul utódai kerültek István trónjára, és 255 éven át ők viselték a magyar koronát.” Észrevételeink:
- a. Ez az állítás ellentétes középkori krónikáink beszámolóival. Krónikáink ugyanis egyöntetűen, világosan kifejtik: Szent István Árpád-vérű utódai nem Vazul, hanem Szár László fiai.
 - b. Kiszakítja a tényeket összefüggéseikből.

- c. Árnýékot, „szégyenfoltot” vet Árpád-házi királyainkra, miként ez a következőkből kitűnik:
6. „De hogyan lehet egy dicső uralkodóág történetét *bűnnel és bűnhődéssel kezdeni*? Az eseményekhez még közel levő auktorok *különbéle módon próbálták ezt a szégyenfoltot, amely még a szent királyra is foltot vet, áthidalni.*” (Saját kiemeléseim.) (Györfly 1977, 376-377.) Észrevételeink:
Györfly György minden bizonyítás nélkül, mégis tényként közölt állítása szerint:
 - a. Az Árpád-ház uralkodása „bűnnel és bűnhődéssel” kezdődött. (Vagyis Györfly szerint maga az Árpád-ház is csak ekkor „kezdődött” - 1001-ben és nem 896-ban, Árpád uralkodóvá választásakor!)
 - b. Árpád-házra „szégyenfolt” tapad.
 - c. Ez a szégyenfolt még Szent István személyét is beárnyékolja.
 - d. Bizonyos megnevezetlen egykori „auktorok” megkísérelték ezt a szégyenfoltot „áthidalni” (sic!), ez azonban nem sikerült.

A lehető legnagyobb tárgyilagossággal sem állapítható meg erről a vélekedésről egyéb, mint hogy mindez nem más, mint az Árpád-ház alaptalan meggyalázása, beleértve magát István királyt is. Ismét hangsúlyoznunk kell azonban: a bizonyítékokon alapuló tudományos megállapításokat - bármire vonatkozzanak is -, ha valóban tudományosak - el kell fogadnunk. A pártatlan történetkutatás célja nem lehet más, mint az igazság felderítése. És az igazság mindennél fontosabb. Ámde hol marad itt a tények, bizonyítékok felsorakoztatása? Tetszőleges állítások hangzanak el mindössze. Ráadásul ezek az állítások zavarosak és a történelmi tényekkel ellentétesek.

Az állítások mögül akarva-akaratlanul elősötétlő cél: egyetlen igazán nemzeti királyi családunk, az Árpádok megbélyegzése. Szerzőnk félreérthetetlenül kimondja, hogy Vazul „a dinasztia bűnös ősapja” volt. Valóban így igaz ez? Vagy mindez pusztán ráfogás, tömény ellentörténelem? Nevezett historikusnak történelmi alapot nélkülöző valamennyi állításának megcáfolásával nem kívánjuk olvasóinkat fárasztani, de két különös, és magyarul író szerzőnél meglepő sajátosságra fel kell hívnunk a figyelmet.

Jobbára a kor minden magyar kútforrását, és középkor krónikáinkat hiteltelennek minősíti. Krónikásainkat is megvádolja: részrehajlanak, koholnak, torzítanak. (Kivételt képeznek a magyarelles beállítottságú legendák.) A hazánk elleni kiélezett korai német expanzió munkájából kivehető, kétségtelen hiteltelenség csupán a közel-korú német kútfők fogadhatók el: ezekről a kútforrásokról - amelyek távolról s legjobb esetben is másod- vagy harmadkézből (netán rosszhiszemű pletykákból) értesülhettek a magyarországi eseményekről - szerinte nem tételezhető fel (?), hogy hazabeszélnének, és részrehajlók volnának. Mindez nem támadás nevezett, vagy bárki más személye ellen, csupán ténymegállapítás, semmi egyéb.

23.) VAZUL, AHOGY NEMZETI KÖZTUDATUNKBAN ÉL

Nemzeti köztudatunk Vazult, krónikáinkkal egyezően, amolyan az életnek éppen csak nekiinduló, pályakezdő ifjúnak fogja fel. Vazul nálunk jelképpé nőtt, sőt nemzeti jelképpé magasodott, feltehetően éppen homállyal takart tragikus sorsa révén, amihez korai, XI. századi népmozgalmainknak a megvakításában bűnrészes szakállas Budával és Sebössel szembeni megtorlása (mindkettejüket megvakították) is hozzájárulhatott. Ady a magyar mélységből kiált, mikor Vazul vérző alakját idézve, azonosítja magát vele. Vazul kísért fel alábbi szavaiból is: „Ha láttok a magyar Mezőn /Véres, tajtékos, pányvás ménét: / Vágjátok el a kötelét, / Mert lélek az, bús magyar lélek.” (Ady 1905/2004, 21.).

Nem tudni, történelmünk és lelkünk micsoda mélységeiből merül föl bennünk a vérző szemüregű, olvadt ólommal betömött fülű magyar királyfi alakja, az ártatlanul meghurcolt, bebörtönzött, vasbékókba vert szerencsétlen magyaré, aki mi magunk vagyunk, s akiről alig tudunk valamit, mintha ködfátyolokon át látnánk elbukó alakját, és mégis itt él bennünk, kiszorítottasunkban, s moccanatlan csöndű éjszakán, mikor tompán, ahogy korhatag deszka meghasad, éji madár rikolt föl, elfulladás, a borzadályt jelezve, akárha torkát vágták volna el, fölborzad bennünk a vazuli sors, a vér, a lopakvó halál, s egyszer csak, akár kifosztott, kiégett házban a lélek, Vazul kísértetváza tántorog tél-túl bennünk a romos falakat tapogatva, míg ismét föl nem falja eszméletünket az álom.

24.) VAZUL VOLT-E ÁPRÁD-KIRÁLYAINK ŐSE?

Krónikáink a leghatározottabb egyöntetűséggel azt vallják, hogy a három külföldre menekülő királyi herceg Szár László fia. Mint láttuk, a középkori „elvetemült szóbeszéd” terjesztői és velük egyezően kincstári historikusaink velük szemben viszont azt állítják, hogy a hercegek apja és az Árpád uralkodócsalád őse nem Szár László volt, hanem Vazul. Utánajártunk, van-e ennek a feltevésnek bármilyen történelmi alapja. Az égvilágon semmit sem találtunk.

Talán fölösleges mondanunk: mi magunk büszkén fogadnánk el Vazult Árpád királyaink őseül, hiszen személyében, megítélésünk szerint, makulátlan ifjút, vértanút tisztelhetnék a későbbi Árpádok atyjaként, hőst, aki titkos orv erőkkkel szembeni küzdelemben esett el. De mit tegyünk akkor, ha - esetleg - ennek ellentmond a történelem? Mi a baj tehát Vazullal?

Kincstári historikusaink méltatlan, romlott, bűnös, idős embernek állítják be Vazult. Vegyük vádjaikat sorra.

- Vazul István király nagybátyjának, Mihálynak a fia volt.
- Gátlástalanul tört a hatalomra.
- Erkölcstelen, romlott, züllött ember volt.
- Vadházasságban élt egy nemtelen nővel, fattyainak sorát azzal nemzette.
- Összeesküvést szőtt és merényletet kísérelt meg rokona, a szent király ellen.
- Emiatt elítélték és börtöntöltelékként börtönbe került.
- István király rendelkezésére később megvakították.
- Fiai, a királyi hercegek (Endre, Béla, Levente) tisztátalan ágyból származnak.
- Ráadásul ágyastársa, a nő, akivel összeadta magát, nemtelen póri származék.

- Következésképp: az egyetlen István királyt kivéve, valamennyi Árpád királyunk ennek a romlott, bűnös embernek és méltatlan, nemtelen nevének a leszármazottja.
- Az Árpád-házra szégyenfolt tapad. Ez a „szégyenfolt” „még a szent királyra is árnyékot vet.”
- Az Árpádok uralkodása „bűnnel és bűnhődéssel” kezdődött.

Miként látható, nem csekélység, ami itt összeadódik. A vádak retteneteseek, s jelzik: az Árpád-üldözés folytatódik. Nem gyilkolták és üldözték őket eléggé életükben, üldözik őket még holtukban is. Az „elvetemült szóbeszéd” folytatódik, sőt fokozódik. Szigorúan tárgyunkhoz ragaszkodva, a tényeket, adatokat korboncnokként elemezve haladjunk tovább fokról fokra.

25.) SZENT ISTVÁN KIRÁLYUNK BEKORMOZÁSA

Kénytelenek vagyunk kimondani: fentiek Szent István király személyiségére is sarat vetnek, miként erre már maguk a fentebbi idézetek is utalnak. („a szégyenfolt rá is árnyékot vet”) De fenti beállítás szerint lássuk a többbit.

- István szeszélyes, kegyetlen zsarnokként lép. Vazult az ellene elkövetett merénylet állítólagos bűnrészeseként előbb börtönbe veti. Később, tetemes idő elteltével, más elgondolásra jut, orgyilkosokat küld utána, és a vasra vert, tehetetlen Vazult megcsonkíttatja, megvakíttatja, embertelen indulatában saját törvényes rendjét is semmibe véve.
- Mindez nemcsak a törvények tiszteletével, de a józan ésszel is ellenkezik. Ha ugyanis a börtönre vettetés már megtörtént, úgy mi indokolhatná, hogy a börtönben őrzött foglyot új, még kegyetlenebb büntetéssel sújtsák, nem is szólva arról, hogy a két büntetés súlya is aránytalan.
- Lélektanilag is visszajára fordított a büntetés e fokozódó rendje. Az ember akkor bősziül fel, amikor sérelem éri, nekilódul hirtelen haragjában túlságos megtorlásra is képes, később viszont, ha lehiggad, enyhébb megítélésre hajlamos. Itt minden fordítva történik.
- Ráadásul még e szörnyű büntetéssel sem elégszik meg. Az emberi ronccsá tett Vazult maga elé hurcoltatja. Ennek egyetlen magyarázata lehet: gyönyörködni akar bosszúművében, áldozata véres látványában, rettentő szenvedésében.
- Még ezzel sem éri be azonban. A szerencsétlen Vazul (állítólagos) fiait magához hívhatja, hogy személyesen vágassa arcukba száműzetésüket. Mindebből egy sötét lelkű, áldozatainak kínjában tetszelgő tirannus képe áll elénk, olyan kép, ami merőben ellentétes István király személyiségével.
- Ennél is súlyosabb, jöllehet burkolt vád Szent István ellen a Vérszerződés megszegésének vádjá, mert ezáltal őseit tagadta (volna) meg, örök elátkozottságot vállalván magára. A Vérszerződés ötödik pontja ugyanis kimondja:
„Hogyha valaki Álmos vezér és a többi fejedelmi személyek utódai közül az esküvel kötött megállapodásokat meg akarná szegni, örök átok sújtsa.”

A Vérszerződés első pontja szerint:

„(...) ameddig csak az ő életük, sőt az utódaiké is tart, mindig Álmos vezér ivadékából lesz a vezérük” (Anonymus 1200 k./1975, 83.).

- Mindezt megtetézte (volna) a magyargyűlölő, és a magyarságnak mérhetetlen károkat okozó áruló Péternek az ország trónjára segítése.
- Szent Istvánnak ellen-historikusaink itt éppen azt akarják a nyakába varrni, aminek meggátlására minden emberileg megtehető elkövetett, mert kétségtelen, hogy úgy Imre herceget, mint Vazult elsősorban azért akarta maga helyett a magyar trónra ültetni, hogy megakadályozza a hatalomra törő Péter trónra jutását.

26.) A SZENT ISTVÁN ELLENI MERÉNYLET REJTÉLYE

Szent István Kislegendája arról számol be, hogy négy magyar főúr merényletet kísérelt meg István király ellen. „Már esteledett, mielőtt a házban meggyújtották volna a világot, egyikük a homály leple alatt vakmerően behatolt, és a gyilkos tettehez egy csuszaspasz kardot rejtett köpenye alá. Alig tette be a lábát oda, ahol a király pihent, csakis égi ösztönzésre a penge lehullt és a földhöz ütődve megpendült. Nyomban felriadt a király és kérdezte, mi az, bár már tudta, mi történt. Az az ember megtörve, szorongva bevallotta örült tervét, bánta, közel lépett, térdre esett, a király lábát átkarolta, beismerte, hogy bűnözött, és kegyelemért könyörgött. A bocsánatért esdeklőt el nem kergette, gonosztettét gondtalanul elejtette, az pedig parancsára cinkosait az árulásban leleplezte. A következő napon a király rendeletére a felkutatott gyilkosokat elővezették, és ő fejükre ítéletet mondott. Hogy pedig az utódoknak okulására legyenek, és tanulják meg uraikat a legnagyobb tisztelettel tisztelni, látásuktól őket megfosztotta, ártó kezüket levágatta, s akik igaztalanul az igaz vér ellen fondorkodtak, igazságos ítélettel bajos életre jutottak.” (Érszegi (szerk.) 2004, 16.).

Vazulnak, miként fentiekből is kivehető, az égvilágon semmi köze nem volt ehhez a merényletkísérlethez, és ebbe való belekeverésének semmi, de semmi alapja nincs. Nem egyéb ez, mint pusztá ráfogás, aminek célja a megvakított vértanú megrágalmazása és ezen keresztül az Árpád-ház besározása, hiteltelenítése, lejáratása.

Hozzá kell tennünk, hogy mindez jóval Vazul börtönbe vetése után történt. Vazul bebörtönzését krónikáink egyöntetűen egészen más okokkal - ifjúi könnyelműség, kicsapongás, meggondolatlanság - magyarázzák. A láttatás kedvéért, tegyük fel, hogy Vazul részt vett a merényletkísérletben. Miként lett volna lehetséges, hogy Szent István, aki előtt a merénylettervezetet felfedte, és aki neki megbocsátott, évek múlva gyilkosokat küldjön rá börtönében? Természetesen rá lehet fogni bizonyíthatóan hiteles középkori krónikáinkra, hogy torzítanak, hamisítanak, ámde aki szilárd és megcáfolhatatlan bizonyíték nélkül erre vetemedik, vajon nem az a történelemhamisító?

De tanúskodik maga a Vazulra sújtó büntetés módja is: megvakíttatása és megsüketítése a jelképek és a történelmi tények nyelvén azt közli a hozzáértőkkel, hogy a csonkítás célja: Vazul alkalmatlanná tétele az uralkodásra, a királyi szék elfoglalására. Tekintve pedig, hogy a rémtettre akkor került sor, amikor Szent István Vazult a maga helyébe királlyá akarta tenni, világos, hogy ennek megakadályozása Szent István ellenségeinek volt az érdeke. Vagyis a tények és történetek elemzése krónikáink beszámolóinak hitelességét igazolja.

Záró megjegyzésül: különféle vélekedések terjengnek arról - és erre a Kislegenda is tápot ad -, miszerint a Szent István elleni merényletkísérlet indító-kiváltó oka állítólag István király betegsége vagy öregsége lett volna. Meggyőződésünk, hogy ezek téves

feltételezések. Hajdani szabad, büszke, magas erkölcsiségű magyarjainktól távol állt, hogy önmagukat lealázva, beteg emberre emeljenek kezét. Hasonlóképpen alaptalan az a másik feltételezés, hogy a királlyal előregedése miatt akartak végezni. Ennek gyakorlata bizonyos mostoha élelmezési viszonyok között tengődő afrikai néger törzsek között volt szokásos, nem pedig az emberi művelődés élén álló Pannóniában. István király egyébként nem volt „öreg”: életkorát a hamisítók gyúrták át, erősen megöregítve őt, céljaiknak megfelelően. Még az idegenuralmi magyargyűlölettől izzó Árpád-kori legendák is kénytelenek kimondani: István még gyermekkorú volt, amikor trónra került.

27.) VAZUL ÉLETKORÁRÓL

A Vazul-vita kulcskérdése: Vazul életkora. Hivatalosaink vélekedése szerint Vazul volt a három királyi herceg apja. A királyi hercegek hozzávetőleges életkora viszont már abból a tényből is megállapítható, hogy István magához hívatta őket, a megbeszélést követően pedig külföldre futottak „a bajok és nyomorúságok e színtere elől.” Mindez a leghatározottabban arra utal, hogy a hercegek már felnőtt férfiak voltak. Ugyanez állapítható meg a Képes Krónika iniciáléjáról. Világos az is, hogy a hercegek Szent István-nál tett látogatása szoros időrendi és oksági kapcsolatban áll Vazul megvakításával. A nagy király éppen ennek az eseménynek hatása alatt hívhatja őket magához.

A hercegek futása Vazul megtámadása után következik be, Vazul megvakításának következménye. Ebből pedig mulhatatlanul az következne a jelzett feltevés alapján, hogy Vazulnak felnőtt korú fiai voltak. Vazulnak tehát ekkoriban (nem szólva arról, hogy netán lánygyermekével is számolhatunk) már túl kellett volna haladnia a negyvenedik életévét, ami abban az időben tekintélyes életkornak számított.

Annál különösebbnek tetszhet - ennek az ötletszerű, megalapozatlan feltevésnek a sötétjében - Vazul börtönbe vetésének krónikási indoklása. A Képes Krónika szerint a király Vazult „Ifjú könnyelműsége és meggondolatlansága miatt” záratta el, mégpedig azért, „hogy megjavuljon” (Képes Krónika 1360 k./1986, 92.). (Más fordításban: „ifjonti léhasága és bohósága miatt”; Kézai 1283/1984, 210.). Lássuk, micsoda képtelenségek következnek ebből a kincstári feltevésből:

- A. A király a negyvenedik évét taposó Vazult húsz-huszonöt évvel korábbi ifjú kicsapongásaiért csukátja börtönbe.
- B. Amennyiben nem utólag, mintegy negyed évszázaddal később, hanem mindjárt akkor záratta el Vazult, amikor kicsapongott, úgy Vazul jelentéktelen vétkéért, szerelmi kalandjaiért immár negyed évszázada senyved börtönben láncok között.
- C. Továbbá, István királyban eszerint csak ekkor, Vazul húsz-huszonöt évi börtönben sínylődése után ötlene föl Vazul ifjú kicsapongásaiból való megjavításának a reménye?
- D. Képtelenségnek rémlik az is, hogy István egy magához hasonló korú börtönviselt herceget akarna megtenni utódjának.

Ezeket a hivatalosaink által tudományos tényekként, bizonyosságokként állított - de távolról sem bizonyított - képtelen eshetőségeket mérlegelve fölvetődik a kérdés: miért nem tűnt fel mindez a rágalmozó szakértőknek? S felmocorog a riadalom is: valaki itt zavart kavart! „Ős patkány terjeszt kört miköztünk.” (József 1937 január/2005, 475.). - Vagy krónikásaink, vagy a kincstáriak. Döntse el az olvasó, melyik a kettő közül?

Amott, középkori krónikáinknál, szabatos oksági rendben, szerves történeti összefüggésben következnek mozzanatról mozzanatra az események. Emitt: történeti gyökereikből, ésszerű eseményrendjükből kiforgatva kavarnak elénk, ahogy a Vazul körül fortyogó történelemhamisítás fentebb elemzett példáján is látszik.

28.) VAZUL VOLT-E A HÁROM ÁRPÁD-HÁZI KIRÁLYI HERCEG APJA?

- A kincstári vonal egyik fő tétele, hogy a három Árpád-házi királyi herceg Vazul gyermeke.
- Meg kell hagyni: ez a feltevés az Árpádok hitelesnek vélhető genealógiájára, származásrendjére épült. Hogy a lényegre szorítkozunk: Géza nagykirály testvére, s Szent István nagybátyja Mihály volt, Mihálynak két fia volt, Szár László és Vazul. (l. Wertner Mór: Az Árpádok családi története.)
- Ez eddig világos és tökéletes rendben is van. Még az ebből levont következtetés is helytállónak tetszik: Vazul - Mihály fia.
- A bökkenő: mai historikusainknál tájékozottabb s az adott korhoz lényegesen közelebb álló középkori krónikáink egyöntetűen azt vallják, hogy Vazul - Szár László fia.
- Amennyiben hivatalosainknak van igaza, úgy Vazul István király nemzedék-kortársa.
- Ha krónikáink szava az igaz, úgy Vazul a következő nemzedékhez tartozik. Hol az igazság? Melyik fél téved? S ha téved, hol téved?

29.) A VAZUL NEVE KÖRÜLI BONYODALMAK MEGFEJTÉSE

- a. Kétségtelennek vehető, hogy Mihály nagyhercegnek volt Vazul nevű fia, de vajon miért ne lehetett volna Szár Lászlónak is Vazul nevű fia?
- b. Az Árpád-korban meglehetősen gyakori a nevek ismétlődése, az erről való megfélekedés már nem egy ízben zavarokat okozott, mint például Lehel (Lél), Botond és Bulcsú esetében: hajlamosak vagyunk úgy tekinteni ezeket a neveket, mint nagyhírű viselőik egyedi, kizárólagos tulajdonát, holott ezek a személynevek meglehetősen elterjedtségnek örvendtek akkoriban.
- c. A Vazul név is ezekhez tartozik, valójában éppen úgy tisztséget jelöl, mint a Stefanosz (koronás, megkoronázott), vagy a Lehel (Leel, Lél, Lélek) név, ami a hadikürtösök rendje vezérének a neve volt (hadikürt kellő megfúvásához ugyancsak erős lélek (lélegzet) szükségeltetett).
- d. Ugyanígy a Bizáncból hozzánk származott Vazul is nem annyira személynév, mint inkább tisztség- és rangjelző név. Valójában királyi személynek a családon belüli rangját, trónutód voltát jelzi, esetünkben azt, hogy a név viselője trónutódlásra termett királyi herceg, vagyis trónörökös.
- e. Következésképp, ha Géza nagykirály testvérenek, Mihály nagyhercegnek fia a Vazul nevet viselte, úgy ő volt a törvényes trónutód.
- f. Természetes, hogy Mihály fia Szár László fiára is átruházódott ez a név.
- g. Tehát Szár László fia is Vazul, vagyis trónörökös volt, és ezért viselte ezt a nevet.

- h. Krónikáinknak tehát igaza van, hogy történetünk Vazulja Szár László fia, a három királyi hercegnek pedig nem apja, hanem testvére.
- i. Vazul tehát törvényes trónörökös volt és Szent Imre megöletése után őt illette meg Szent István trónja.
- j. Szent István törvényesen és a Vérszerződés értelmében járt el, amikor Vazult nevezte ki utódjának.
- k. Bizonyos tehát, hogy Vazul személyében a törvényes királyi trónörökösöt ölték meg az Árpád-ház kiirtására összeesküdött titkos erők.

30.) ZÁRSZÓ

Mindaz, amit a történelmi igazság jegyében föltárni igyekeztünk, csupán egy szelete, keskeny szelete annak a szellemi bűncselekmény sorozatnak, amit a magyarság ellen, történelmi és helyzetmegítélési tisztánlátása ellen elkövettek. Történelmünket, kivált őstörténetünket gyökeresen átgyúrták. Roppant hazugsággépezetek dolgozták át a magyar történelem válságos időszakait, és a föld mélyéig mindent felforgattak, nemzeti kataklizmáinak valóságos okait, titkos háttértényezőit szemünk előtt lefedték, hogy ne lássuk a ránk törő titkos, ellenséges erők ellenünk irányuló nemzetközi összeesküvéseinek valódi célját. Vazul-néppé tették a magyart, hogy ne lássa, mi történt vele, mit tettek vele, s ne ismerje fel, hogy nem csupán hajdani nagyságából, közszabadságából, de még önmagából, egyéniségéből, ősi hitéből, eszmevilágából is kiforgatták. S így igaz: ha Vazul fölé hajolunk, magunkat látjuk, a magunk sorsát szemléljük.

Mindezért elsősorban nem személyek okolhatók, hanem népek függetlenségének, szabadságának elvételére törő áramlatok, honi és világtörténelmi globalista irányzatok.

IRODALOMJEGYZÉK

- A magyar nyelv értelmező szótára II. 1979. Budapest.
- Ady Endre 2004. Ady Endre összes költeményei. Budapest.
- Anonymus 1200 k./1975. Gesta Hungarorum. Ford.: Pais Dezső. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Chronica Hungarorum 1473/1973. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Dümmerth Dezső 1977. Az Árpádok nyomában. (Metod-legenda, XVI. 1-4) Ford.: Király Péter.
- Érszegi Géza (szerk.) 2004. Árpád-kori legendák és intelmek. Budapest.
- Faludi Ferenc 1985. Fortuna szekerén okossan ülj. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1991. Királygyilkosságok. Hogyan haltak meg a magyar királyok? Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1993/2008. A magyarok Istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása. Budapest.
- Györffy György 1977. István király és műve. Budapest.
- Jordanes i.sz. 550/1904. A gótok eredete és tettei. Ford.: Dr. Bokor János. Brassó.
- József Attila 2005. József Attila összes versei. Budapest.
- Képes Krónika 1360 k./1986. Ford.: Bellus Ibolya. Budapest.
- Kézai Simon 1283 k./1984. A magyarok viselt dolgai. A magyar középkor irodalma. Budapest.
- Középkori Kútfőink kritikus kérdései. Budapest.
- Petőfi Sándor 2001. Petőfi Sándor összes költeményei I. Budapest.
- Szász Béla 1994. Attila nagykirály. A húnok története. Budapest.
- Terdzsüman, Mahmúd 906/1988. A Magyarok Története. Tárih-i Üngürüsz. Ford.: Blaskovics József. Budapest.
- Török Sándor 1973. Településtörténeti tanulmányok és határproblémák a Kárpátmedencében. Florida.
- Wertner Mór 1892. Az Árpádok családi története.